03/08/2021

Μνήμη των Οσίων Ισαακίου, Δαλματίου και Φαύστου

/ Βίοι Αγίων

Η Εκκλησία τιμά σήμερα τη μνήμη του Ιερομάρτυρος Στεφάνου πάπα Ρώμης και των συν αυτώ, της Αγίας Μυροφόρου Σαλώμης και των Οσίων Ισαακίου, Δαλματίου και Φαύστου.

Ο Δαλμάτιος ήταν στρατιώτης, γρήγορα όμως κυρίευσε την ψυχή του η επιθυμία να αφοσιωθεί στο Δημιουργό του σύμπαντος κόσμου, τον Θεάνθρωπο Κύριο Ιησού Χριστό.

Ξεκίνησε λοιπόν μαζί με το γιο του Φαύστο να συναντήσει το μοναχό Ισαάκιο, η αυθεντική ταπείνωση και η πνευματική φήμη του οποίου είχε φέρει κοντά του πολλούς, οι οποίοι επιθυμούσαν να αποκτήσουν «θείο και ενάρετο βίο».

Ο Όσιος Δαλμάτιος διακρίθηκε ανάμεσα στους υπόλοιπους μοναχούς για την αρετή του, ώστε εξελέγη ηγούμενος μετά το θάνατο του ευσεβούς Οσίου Ισαακίου. Μάλιστα για τον ενάρετο βίο του, ο Δαλμάτιος τιμήθηκε και από την Γ΄ Οικουμενική Σύνοδο που συνήλθε το 431 στην Έφεσο, η οποία, μεταξύ άλλων θεμάτων που την απασχόλησαν, να σημειωθεί ότι επιβεβαίωσε με τον 8^{ο} Κανόνα της το Αυτοκέφαλο της Παλαίφατης Εκκλησίας της Κύπρου.

Το δρόμο του Δαλμάτιου, ο οποίος τελείωσε τη ζωή του εν ειρήνη, ακολούθησε ο γιος του Φαύστος, αναδεικνύοντας εαυτόν άξιο διάδοχο του πατέρα του.

Οι Όσιοι και Ασκητές της Ορθοδόξου Παραδόσεως ως «λαμπάδες φωτίζουν την οικουμένη με τις αρετές και την ταπείνωσή τους κι έτσι ανατρέπεται η νύχτα των παθών της ανθρώπινης αδυναμίας, που ταλανίζει την ψυχή του ανθρώπου». Τον ίδιο δρόμο ακολούθησε και ο ταπεινός Επίσκοπος Ιερομάρτυρας Στέφανος, Πάπας τον 3^{ο} αιώνα στη Ρώμη, τον οποίο εορτάζει σήμερα η Εκκλησία μας.

Σήμερα, επίσης, είναι η 44η επέτειος του θανάτου του αοιδίμου Αρχιεπισκόπου και Εθνάρχου Κύπρου Μακαρίου Γ΄ και πρώτου προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας, ο οποίος κοιμήθηκε στις 3 Αυγούστου το 1977. Η όλη ζωή του Εθνάρχη Μακαρίου ήταν αφιερωμένη στην πρόοδο, ευημερία και σωτηρία της νήσου μας. Το έργο και η προσφορά του θα παραμένουν πάντα σταθμός και πυξίδα για τους επιγόνους. Τα προφητικά του λόγια, ιδιαίτερα κατά τις δημόσιες ομιλίες του πριν το Πραξικόπημα και την Τουρκική εισβολή, παραμένουν εσαεί τεκμήριο της αγάπης του για την πατρίδα και της αγωνίας του για τα επερχόμενα δεινά.

Τον Μάιο του 1977 επισήμανε σε ομιλία του στην Πάντειο «Η επιβίωση φυσική και εθνική του Κυπριακού Ελληνισμού εδώ και τριανταπέντε σχεδόν εκατονταετίες οφείλεται στην απαρασάλευτη προσήλωσή του προς τις Ελληνικές πνευματικές αξίες. Οφείλεται στον αρχέγονο ακατάλυτο δεσμό του με τις πηγές και τις ρίζες της φυλετικής του προελεύσεως και της εθνικής του υποστάσεως. Αυτοί οι πανάχραντοι δεσμοί του Ελληνισμού της Κύπρου με την Ελλάδα διασταυρώνονται και ταυτίζονται με τα φύτρα της ζωής του με την ίδια την ζωή και την ύπαρξή του και είναι δεσμοί μόνιμοι και αναλλοίωτοι πέρα από το πρόσκαιρο και το εφήμερο πάνω από κάθε υπολογισμό ή σκοπιμότητα».

Αισθανόμενος ότι πλησίαζε το ο τέλος της επίγειας ζωής του, εξέφρασε την προσδοκία ότι «Χίλιοι Μακάριοι» θα συνεχίσουν τον αγώνα μέχρι τη δικαίωση και απελευθέρωση της πατρίδας μας από τα δεσμά της δουλείας. Αυτή είναι η ευθύνη των επιγόνων για ένα καλύτερο μέλλον της Κύπρου και του λαού της.
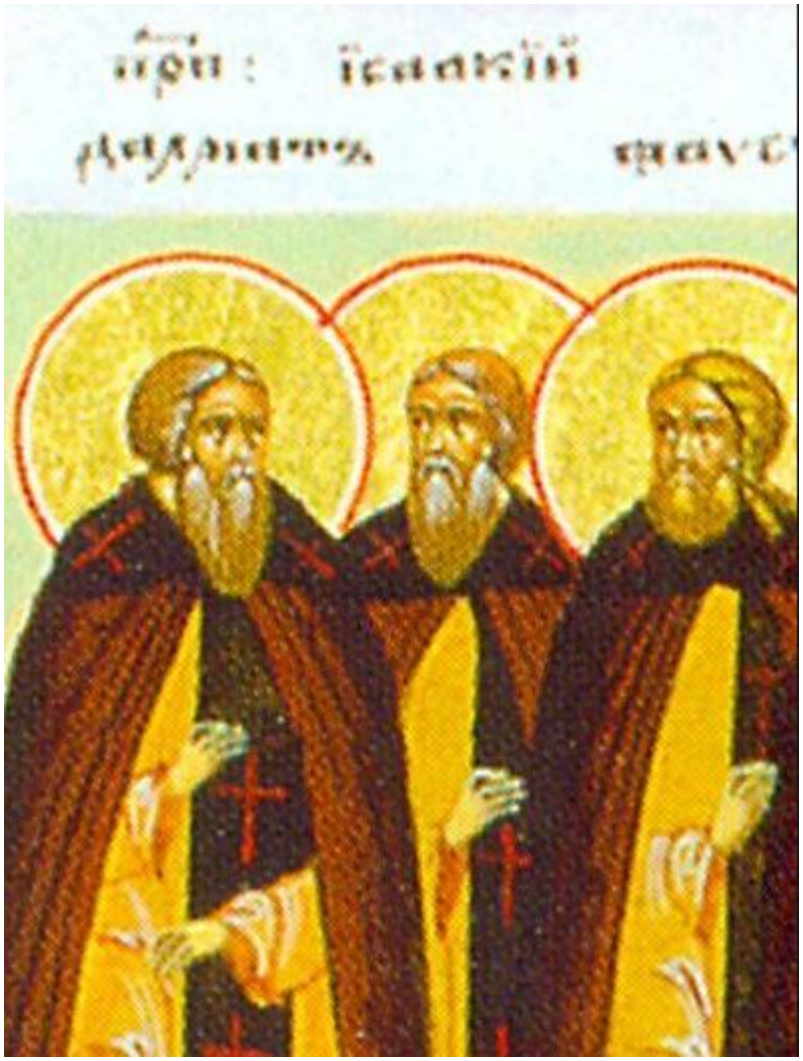
Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου